

barista

Van koffieplantage in Ethiopië naar eigen zaak in Amsterdam

Ik herinner me vooral de geur," zegt Masho Fantaye. Ze groeide op op een koffieplantage in Ethiopië. Haar overgrootouders begonnen een familiebedrijf, dat tot 1978 in handen was van haar ouders. Toen werd het generationaliseerd door de staat. Nu heeft Fantaye haar eigen koffiespecialzaak: Harar Coffee. De winkel dankt zijn naam aan het gebied in Ethiopië waar de koffieplant wordt verbouwd.

Meer dan zestig procent van de koffie- en theespecialzaken zijn eenmanszaken. Sinds drie jaar hoort Fantaye ook bij die groep, toen opende ze haar winkel in de Tweede Hugo de Grootstraat.

"Een eigen winkel runnen is moeilijker dan ik dacht. Ik ben dag en nacht bezig met het ontwikkelen van ideeën." Fantaye werkt zes dagen per week, zeven als ze ook een espresso-cursus geeft op zondag.

Over twee jaar wil Fantaye een tweede winkel openen. "Maar eerst moet ik aan mijn naamsbekendheid werken. Met Moederdag heb ik samen met mijn drie zoons en een vriendin tienduizend flyers uitgedeeld. Hetzelfde doen we met kerst." Betalen voor advertentieruimte in

kranten doet ze liever niet. "Ik heb meer aan mond-tot-mondreclame. Sinds kort heb ik ook een marketingman aangenomen, hij raadt me aan ook op Facebook actief te zijn."

Op vrijdag en zaterdag heeft Fantaye gemiddeld vijftien klanten. "Maar door de week is het rustig, met name de dinsdag is een slechte dag."

Ook mikt ze op samenwerking met bedrijven, en dan niet alleen maar met de grote namen. "In de afgelopen jaren heb ik wel geleerd dat ik geen nee moet zeggen tegen kleinere zaakjes. Een sportschool in de Jordaan bijvoorbeeld neemt wel 20 tot 25 kilo per week af."

Hoewel ze lange dagen maakt en veel met zware zakken koffiebonen moet sjouwen, is ze blij haar eigen winkel te hebben. "Het geeft me meer vrijheid in de inrichting van de winkel, maar ook in het assortiment. Ik beslis zelf welke soorten koffie ik inkoop en hoe lang de bonen worden gebrand."

Het bewaren van koffiebonen is een kunst volgens Fantaye. "Koffie moet in een afgesloten ruimte worden bewaard. En hoe langer hoe beter, mijn oma bewaarde de bonen wel zeven jaar."

de huishoudpot

Dennis en Stefanie met (vlnr): Rens, Niels en Megan.

FOTO RINK HOF

'We betalen ieder ons deel'

Stefanie: "We hebben tussenschoolse opvang, naschoolse opvang en voor Niels – de jongste, van drie – ook nog het kinderdagverblijf en de peuterschool. En mijn moeder past nog een dag in de week op. Het wordt rustiger en goedkoper als Niels na de zomer naar school gaat. Alleen in schooltijden werken, is niet te doen. Ben je net bezig en dan moet je ze alweer ophalen."

Dennis: "Brenge doe ik altijd, dan ben ik om negen uur op mijn werk."

Stefanie: "Voor ik moeder werd, had ik een zware managementfunctie bij Randstad voor vier dagen in de week. Ik mocht na de bevalling drie dagen gaan werken. Maar dat werkte niet. Ik probeerde in die drie werkdagen te doen, wat ik voorheen ook deed. Ik moest echt voor mezelf de keuze maken: verder de ladder op, of in de breedte ontwikkelen, projecten doen. Het werd het laatste."

"Bij de derde dacht ik: ik ga kijken of ik voor mezelf kan beginnen. Het gaat allemaal zo snel, ik wilde ook wel even genieten van die kleine. En even rust in het gezin."

Dennis: "Het betekende wel dat ik dan veertig uur zou blijven werken."

Stefanie: "We hadden toen natuurlijk een gezamenlijke rekening kunnen openen en alleen van zijn salaris hadden we het prima gered. Maar ik wilde op het niveau blijven werken van mijn oude baan bij Randstad. Ik heb altijd mijn aandeel in de uitgaven gehouden."

"Het eerste jaar ben ik gaan uitzoeken welke kant ik precies op wilde met mijn bedrijfje. Ik wilde in elk geval iets met time-management voor vrouwen doen. En in de tussentijd deed ik ook nog wel een opdracht voor mijn oude werkgever. Samen met wat ik had gespaard, redde ik het wel."

Dennis: "Ik denk wel dat ik je toen ietsjes vaker mee uit eten heb genomen."

"Dat we geen gezamenlijke rekening hebben, dat vinden vrienden en bekenden wel gek."

Dennis Masselink (40), werkt bij een zelfstandige projectontwikkelaar
Inkomen: bovenmodaal
Stefanie Hoogland (41), zelfstandig ondernemer, schreef het boek *Geef jezelf een break mama*
Inkomen: variabel
Kinderen: Rens, Megan en Niels

Twee-onder-een-kap in Heerhugowaard

We zijn elf jaar getrouwd, in gemeenschap van goederen. Ik betaal de grote, vaste lasten zoals de hypotheek en de ziektekostenverzekering."

Stefanie: "Ik al het andere: verzekeringen, telefoon, loterijen."

Dennis: "De vakanties doe ik."

Stefanie: "En voor het geld voor de kinderen overleggen we. Maar Dennis koopt dan weer de cadeaus als er eentje jarig is."

Dennis: "Laatst was de droger stuk en dan ga ik op zoek naar de goedkoopste en de beste. We overleggen dan wie het het beste uitkomt om hem te betalen."

Stefanie: "Albert Heijn zit hier

'Ik let niet op de prijs als ik een vakantie boek; het moet gezellig zijn'

om de hoek, maar het liefste bestel ik bij Albert.nl. Uiteindelijk is het veel goedkoper. Je krijgt er ook gratis producten bij. Als ze iets niet hebben, kun je rustig zoeken naar een alternatief. In de winkel grijp je toch naar iets duurders. En als je shopt bij Albert heb je je kinderen natuurlijk niet bij je die van alles willen."

Dennis: "Op zaterdag kook ik. Vind ik leuk: een menuutje maken en dan op pad voor de boodschappen."

Stefanie: "Dennis regelt de vakantie altijd. Pas een week van tevoren ga ik eens op de kaart kijken waar we eigenlijk naar toe gaan. Hij kiest altijd wel iets leuks uit. Ik heb nog nooit gedacht: wat is het stom hier."

Dennis: "Ik kijk niet zozeer naar

de prijs, meer of het er gezellig en comfortabel uitziet. Ik ben lang, dus ik check altijd of ik in de bedden pas. Vorig jaar zaten we op Ameland. Zo'n huisje voor een week is dan 1350 euro."

Stefanie: "Je hoort wel van mensen dat ze voor hetzelfde geld voor drie weken op de camping in Zuid-Frankrijk zitten."

Dennis: "Toen Niels twee was zijn we naar Frankrijk gegaan, dat is eigenlijk niet te doen met zo'n kleintje."

Stefanie: "Met de twee oudsten zijn we ook nog wel eens naar Menorca gevlogen. Waar ik blij om ben, is dat we vijf jaar geleden geen groter huis hebben gekocht. Als we dat hadden gedaan, had het op twee salarissen gemoeten. Dan was ik niet voor mezelf begonnen en misschien hadden we dan ook geen derde gehad."

Dennis: "Tja, toen kon dat nog. Wilt u een half miljoen lenen? Prima. Ik kan me voorstellen dat heel veel gezinnen daardoor heel moeilijk zitten."

Stefanie: "Over de toekomst maken we ons niet zo veel zorgen. Ik weet dat ik iets kan opstarten en daar geld uit kan halen. Ik kom uit een ondernemersgezin. Mijn vader had een glasbedrijf. Van hem heb ik geleerd dat ik nooit afhankelijk moet worden van de bank. Hij zei altijd: 'Met de winst betaal je de inkoop'."

Dennis: "Ik denk dat het wel weer de goede kant op gaat. Op mijn werk hoor ik dat weer meer mensen geïnteresseerd zijn in nieuwbouwwoningen. Wat mezelf betreft: ik heb mts, hts en een universitaire studie afgerond. Er is altijd wel werk."

Stefanie: "En als het niets meer wordt, kunnen we altijd nog naar het buitenland. Daar zouden we geen problemen mee hebben, het is alleen dat de kinderen zo geworteld zijn hier."

Dennis: "Ik ben opgegroeid in de woestijn. Mijn vader was voor zijn werk uitgezonden naar Saoedi-Arabië. Als kind op zo'n compound leek het iedere dag vakantie. Straks, als de kinderen groter zijn, dan pakken we vast wel weer het vliegtuig."